

Петя Дубарова

Брезите

Брезите се отърсват пак
от синьото мълчание
на своите листа
и тъмни като сенките
във листени обятия
попиват вечерта.

Разрошени от щастие,
те клони омастилени
разтърсват като в бяг
и дръзки като птиците,
плетат гнезда за вятъра
и есенния мрак.

Че слънцето, надменното,
блестящо като бял живак
по рибешки мълчи
и хората, забързани
не виждат красотата и
добрите им очи.

А вечер те отърсват се
от синьото мълчание
на своите листа
и будни като сенките,
и моите сини сънища,
се сливат с вечерта.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5972>]